

L'infant que poc abans havia deixat allitat devia seguir somniant. No calia, doncs, témer per ell; ja hi tornaria demà a fer-li companyia. Hi pensava mentre acabava de travessar aquell rierol que feia la seva via sense soroll i sense pressa, i ara li venia de grat reposar una estona -només una curta estona- al cim d'aquell turó. Després ja reprendria el viatge per arribar puntualment a la cita gloriosa.

La nit -fins llavors no se n'havia adonat- era molt clara. No hi havia lluna però una estranya celèstia permetia contemplar les siluetes de les muntanyes properes i les valls que s'estenien als seus peus. I, sobretot, quin silenci! Semblava que la vida s'hagués aturat perquè regnava la més absoluta quietud: ni la remor d'un insecte, ni el cruixir d'una branca, ni el

murmuri d'una font secreta no se sentia. O com si tot s'hagués adormit profundament: els brucs, els boixos i les falgueres. I els arbres, drets i immòbils, semblaven vetllar aquell son. Com era d'agradós escoltar aquell silenci perfecte i esguardar el frisar de les estrelles que, malgrat la celèstia, lluien com mai les havia vistes lluir! El fred era ben viu, s'arrapava a les mans i a les galtes, però no produïa cap dolor, més aviat una sensació agradable.

No era pas que se sentís gens cansat, però li abellí d'ajeu's -ni que fos per uns instants- dessota un avet alt i majestuós, i s'embadalí guaitant amb els ulls ben oberts com queia una estrella, enllà, enllà, fins a desaparèixer. Sota el seu cos ingràvid la catifa de molsa i pinassa era d'una flonjor que produïa un dolç emperesiment. S'adonà que ben a prop seu un cirerer d'arboç li oferia, a l'abast de la mà, els seus darrers fruits; les cireres eren glaçades però deliciosament saboroses i n'hauria menjades més si més n'hagués tingut el cirerer. La fragància de romaní, mata i espígol era tan densa i penetrant que arribava a fer-li sentir una mena d'embriaguesa. Aclucà els ulls i va aspirar amb avidesa l'aire quiet i gèlid. Constatà, palpant-la repetidament, la suavitat aveglutada de la molsa. "La natura, Senyor, com és de meravellosa!" I es lliurà sense adonar-se'n a una sommolència que poc a poc l'anà envaint del tot fins que s'adormí amb un somriure als llavis.

Va despertar-se de sobte, sobresaltat. Devia haver transcorregut molt de temps, molt de temps...! Quant? Afinà l'oïda com per copsar-ne la mesura; endebades, tanmateix, perquè el silenci, greu, solemne, infinit, ho dominava tot i res no li'n pervenia. Però allà dalt les estrelles, quin desfici aleshores! Es posà dempeus, apressadament. Arribaria tard? Els brucs i romanins qui hi havia al seu entorn van estremir-se per un batec d'ales que també va fer decantar una mica la branca més alta de l'avet, com una reverència de comiat. Arribaria tard? La temença l'esperonava a avançar, més i més de pressa, tant com podia. Aviat panteixava, però la seva voluntat podia més que la seva fatiga incipient. "Perdoneu-me, Déu meu, i ajudeu-me!" Redoblà els seus esforços amb obstinació creixent a mesura que escurçava distàncies. Deixava ràpidament endarrera altes muntanyes, prats ondulants, immensos deserts, sense ni tan sols esguardar-los, obsessionat per recobrar el temps perdut. I quan ja se sentia desfallar, quan, amb esglai, començava a dubtar de si ho aconseguiria, va arribar, a la fi, davant del Portal resplendent i, quasi sense alè, va ajuntar-se al chor que entonava ja "... et in terra pax hominibus!".

És una
gentilesa de

Trofeus-Copes-Medalles-Insígnies-Clauers-Rètols-Plaques
commemoratives- Etc. Treballs especials en bronze i aliatges.
Arimón, 113-117 - Tels. 725 49 77 i 725 41 87 — SABADELL